

jenž se netýká ani bytí smlouvy, ani zaplacení činže, takže jest opodstatněna příslušnost okresního soudu podle § 49 č. 5 j. n.

Čís. 13901.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Dokud usnesení v nesporném řízení nebylo účastníku řádně doručeno, nenabylo proti němu právní moci. Lhostejno, že tomuto účastníku bylo zatím doručeno usnesení rekursního soudu o rekursu jiného účastníka proti usnesení prvního soudu.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1174/34.)

K návrhu poručenstva uložil soud první stolice usnesením ze dne 13. září 1933 nemanželskému otci, by platil dítěti výživné. Do tohoto usnesení stěžoval si jménem dítěte poručník co do výše výživného. Rekursní soud usnesením ze dne 16. února 1934 napadené usnesení potvrdil. Dne 14. dubna 1934 podal nemanželský otec do usnesení prvního soudu recurs, jež rekursní soud dne 8. června 1934 odmítl. Důvody: Stěžovatel napadá usnesení první stolice, ač sám ve stížnosti uvádí, že mu bylo již v této věci dne 30. března 1934 doručeno usnesení soudu rekursního, vyvolané stížností poručenstva dítěte. Stěžovatel si neuvědomuje, že nelze v tomto období věci napadati usnesení soudu první stolice, když již rekursní soud usnesením ze dne 16. února 1934 rozhodl a usnesení soudu prvního potvrdil. Soud rekursní jest svým usnesením vázán, a proto nelze nyní již napadati usnesení soudu první stolice stížností, ať již z důvodu jakéhokoliv. Stížnost ta jest nyní proti usnesení soudu prvního nepřipustná, stěžovatel by snad mohl revisní stížností odporovati usnesení rekursního soudu, nikoli však napadnouti usnesení soudu první stolice, jež rekursní soud potvrdil.

Do tohoto odmítacího usnesení podal nemanželský otec recurs k nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud k tomuto rekursu zrušil napadené usnesení jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 16. února 1934 a usnesení prvního soudu ze dne 13. září 1933 i s předchozím řízením, pokud se týkalo návrhu poručenstva, jako zmatečné a uložil prvnímu soudu, by po dalším řízení o návrhu znovu rozhodl.

Důvody:

Jak ze spisů patrně, nebyl stěžovatel, nemanželský otec, o návrhu poručníka nemanželského dítěte na určení výživného vůbec slyšen, aniž vyzván, by se do určité lhůty o něm vyjádřil. Tím byl porušen předpis druhého odstavce § 18 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. a je tu důvod zmatečnosti § 41 g) tohoto zákona, k němuž jest podle (4.) odstavce tohoto zákonného předpisu přihlížeti z úřadu, tedy i soudem vyšší stolice, k němuž věc došla k přípustnému oprávněmu prostředku. Recurs k nejvyššímu soudu podaný stěžovatelem proti odmítavému usnesení rekurs-

ního soudu byl podle § 35 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n. přípustný, ježto proti takovému usnesení není vyloučen výslovným zákonným ustanovením. Ovšem předpokladem pro to, by vyšší stolice mohla ke zmatečnosti přihlížeti, jest, že se usnesení, jež na základě provedeného řízení bylo vydáno, nestalo proti stěžovateli pravoplatným. Podle § 33 odst. (1) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. má rozhodnutí, kterému nelze odporovati opravným prostředkem, proti účastníkům účinek právní moci. Z doslovu tohoto předpisu je patrné, že proti osobám, které nebyly o rozhodnutí ani vyrozuměny, nemá usnesení právní moci proto, že je mohou napadnouti opravným prostředkem (důvodová zpráva k vládnímu návrhu). Stěžovatel uplatňoval v rekursu proti usnesení prvního soudu, že nebylo mu vůbec doručeno, ježto doručení z 23. září 1933 nebylo provedeno podle zákonných předpisů. Podle spisu nařídil první soud (§ 19 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n.), by usnesení bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou (s modrým zpátečním lístkem) a mělo tedy býti doručení provedeno podle předpisu § 106 c. ř. s., kterého podle § 34 uved. zákona má býti užito obdobně v nesporném řízení. První soud dal vyslechnouti doručný orgán o jeho postupu při doručení potvrzeném na zpátečním lístku. Podle jeho výpovědi odevzdal doručný orgán pouze v obchodní místnosti stěžovatelově přítomnému bratru manželky stěžovatelovy oznámení, že zásilka bude uložena na poštovním úřadě, což nemohlo nahraditi písemnou výzvu předepsanou v § 106 druhý odstavec c. ř. s. a opětný pokus o doručení podle tohoto předpisu. Nebylo proto toto doručení platné, a poněvadž se ani později doručení nestalo, nepočala lhůta k opravnému prostředku pro stěžovatele a nebyl jeho rekurs proti usnesení prvního soudu podaný 14. dubna 1934 opožděný, takže usnesení nenabylo proti němu právní moci. Názor rekursního soudu, že rekurs proti usnesení prvního soudu byl nepřípustný, ježto rekursní soud usnesením ze 16. února 1934, jež bylo stěžovateli doručeno, již rozhodl k rekursu poručníka nemanželského dítěte a usnesení prvního soudu potvrdil, není správný. Rekursní soud přezkoumával ono usnesení jen, pokud si stěžoval jménem dítěte poručník, a když nevyhověl rekursu, nemohl nynější stěžovatel podat proti jeho usnesení opravný prostředek, ježto jím vzhledem k usnesení prvního soudu, které ani nenabylo proti němu právní moci, se mu žádná újma nestala.

Čís. 13902.

Nelze knihovně poznamenati žalobu, by bylo určeno, že žalobce dal žalovanému platně výpověď z komanditní společnosti, že nastalo zrušení a likvidace komanditní společnosti a že žalovaný jest povinen dovoliti likvidaci společnosti. Lhostejno, že zrušením společnosti a její případnou likvidací dojde k vypořádání jmění společnosti, do něhož náležejí i nemovitosti, ohledně nichž byla poznámka navržena, a že jen žalovaný je oprávněn firmu zastupovati a znamenati.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1207/34.)